

gent, der leder sit orkester og forstår at drage hvert enkelt instrument med sig. Jeg har aldrig oplevet et samarbejde så smukt som samarbejdet på „Jeanne d'Arc“. Jeg var også med på Dreyers „Vampyr“, men her var der tale om virkelige omgivelser, alene kirken, der ikke længere blev brugt som kirke, blev af mig genindrettet, og rundt om den byggede jeg en kirkegård.

– Og blandt efterkrigsfilmene var „Wozzek“, hvis ekspressionisme virker påfaldende.

– Naturligvis var rummene og gaderne i denne film udnyttet som et forstærkende udtryksmiddel, men ikke på samme opskruede måde som i „Caligari“. Jeg har altid selv haft

den opfattelse, at filmdekorationerne skal anvendes som baggrund for spilledscenerne, men jeg har alligevel en fornemmelse af, at moderne instruktører og produktionschefer degraderer det dekorative element til en form uden betydning.

– Deres dekorationer til „Helden“ fik også stor succes, de var i virkeligheden blandt de mest interessante fra de senere års tyske film, men siden har De ikke arbejdet med film?

– Nej, end ikke hos „Bavaria“, der jo ellers hentede sig megen prestige med „Helden“. Mig har man ikke siden haft brug for.

CLOSE UP

Errata:

I „Tarzan“-indexet i nr. 70 var der desværre to trykfejl. I film nr. 2, „Romance of Tarzan“, skulle stå manus.: Bess Meredyth. Medv.: Elmo Lincoln, Enid Markey, Thomas Jefferson, Cleo Madison. I film nr. 4, „The Son of Tarzan“, skulle stå manus.: Roy Summerville. Medv.: P. Dempsey Tabler, etc.

I „Kosmorama 70“ lovede vi, at „Kosmorama 71“ ville bringe en artikel om *Gøg og Gokke*. Vi beklager, men artiklen er ikke blevet færdig, ja, den er end ikke blevet sat i gang. Men det er hensigten at bringe en *indexformet* og kommenteret gennemgang af *Stan Laurel* og *Oliver Hardys* film i et af de første numre af „Kosmorama“.

Vi har før på denne plads beskæftiget os med filmstoffet i radio og fjernsyn. I en „Close Up“ i nr. 66 (april 1964) efterlyste vi lidt mere planlægning af det filmoplysende arbejde, som skulle synes oplagt, i hvert fald for TV. Men fjernsynet kører stadig kun videre med „Filmorientering“, der tilsyneladende af flere grunde ikke kan komme bort fra den skematise og meget overfladiske form.

I radioen er der sket en lille smule. Man har hver anden uge udvidet filmkronikken med en halvtimes tid. Selve filmkronikken er åbenbart i sin ludkedelige form sakrosankt. Men det ekstra stof, som man nu hver fjortende dag hægter på kronikken, er nu ikke meget mere stimulerende. Det er *Bent Evold*, der står for redaktionen, som det så flot hedder,

men der ligger nu ikke megen redigering bag de ret tilfældige bidrag. Stoffet synes at komme til veje på grundlag af indsendte bidrag eller indsendte idéer, og det er umuligt at skimte nogen linie i udsendelserne endsige nogen klar stillingtagen til, hvem man egentlig retter udsendelserne imod.

Vi er godt klar over, at det er vanskeligt at råbe folkene i den store institution op, men vil dog alligevel foreslå, at man af og til lytter til Sveriges Radio. I stedet for at være så forelsket i de ret intetsigende afspilninger af lydband fra film, der svarer til, om man i fjernsynet ville vise filmene uden tone, burde man f. eks. interessere sig lidt mere for interviews. I stedet for at lade ét menneske kværne løs om alle ugens film, kunne man koncentrere sig om de få væsentlige film, og til hver film finde den kritiker, der måtte antages at have noget særligt interessant at sige om denne specielle film. Man kunne orientere om, hvad der er under indspilning, etc. etc. Man kunne kort sagt prøve på at være mere præcis, mere aktuel, mere spændende. Men vi forudser, at vi vil vende tilbage til emnet om et par år.

I. M.